

Chuyện từ bảy kiến

Nguyễn Quốc Văn

Đương mùa cam đậu trái, bảy ông mặt nhà ông Năm Cỏ bay đi về như trẩy hội. Ông biểu Uút năm nay mùa cam sẽ trúng lớn. Chỉ còn lo đám kiến hôi. Búp non bật, chúng ăn đọt. Nụ hoa lấp ló, chúng mài răng. Trái non bị chích, dù nọc kiến chưa đủ mạnh, cũng sắt lại tẻo teo. Trông mà buốt mắt...

Nghe nội bày cách diệt kiến hôi, Uút mừng lắm. Nó lấy ruột cá bỏ vô hai bịch nilon, đặt trước tổ kiến đỏ. Chờ kiến đỏ bu kín, Uút lấy một bịch, buộc hờ miệng lại, đặt dưới gốc cây cam nhiều kiến hôi nhất. Khi Uút tháo ruột dây, kiến đỏ ồa ra, leo ngược lên cây. Đám kiến hôi chụm đầu gọi nhau. Rồi chúng ùn ùn kéo xuống. Uút cười thầm, đoán loài kiến đỏ có thân hình lực sĩ gấp đôi kiến hôi sẽ thắng! Thế mà, khi chạm trán kiến hôi, bảy kiến đỏ bỗng sững lại, ngơ ngác; rồi bỏ chạy tan tác...

Cậu bé suýt oà khóc, ầm ỨC chạy đi tìm nội.

Ông Năm Cỏ nghe chuyện, vuốt râu, cười ha hả, sai cháu đem bịch kiến đỏ còn lại tới, thả lên ngọn cam.

Bây giờ đến lượt lũ kiến hôi chạy toán loạn. Xác rụng đen cả gốc cây.

Uút tròn mắt, lặng lẽ nghe ông biểu: "Khi các giống kiến đánh nhau, giống nào ở trên cao đánh xuống đều thắng. Chúng tưới nọc độc lên đầu kẻ kém lợi thế, làm kẻ kia bị tê liệt, rồi mới xông tới cắn chết...". "Hay quá trời, nội! Thảo nào...". Ông ầu yếm nhìn cháu, tiếp: "Nhà nông ta vận dụng điều này để trừ các giống kiến hại cây trái đó con".

-Nội ơi, nội biết việc này lâu chưa? Uút tò mò.

-Từ hồi đi tập kết. Ở nông trường Điện Biên, một người lính miệt vườn Lái Thiêu đã bày vẽ cho nội.

-Thế ai chỉ cho ông, nội?

-Nội hỏi, ông chỉ cười, biểu: "Tướng Giáp". Nội cũng chưa tường vì cơ chi ông lại nói thế.

Uút bỗng chớp chớp hàng mi cong vút, nắm lấy tay nội, hỏi: "Nội ơi, có phải vì biết chuyện loài kiến mà cụ Lê Lợi cho quân mai phục ở hai sườn núi ải Chi Lăng; ông Giáp cho kéo pháo lên núi Điện Biên?". "Ồi, cháu ông giỏi quá! Giỏi quá!". Ông khen và xoa đầu cháu, ngỡ ngàng hiểu ra một điều bình thường mà thâm sâu đến thế...

Uút được khen, cao hứng: "Nội ạ, cũng vì thế mà bộ đội ta từ Trường Sơn tràn xuống, đã giải phóng được miền Nam...". "Phải! Phải rồi!". Ông Năm Cỏ lẩm bẩm: "Phải, nội sẽ thưởng cho con một cuốn Lịch sử...Àà, má con chưa cho tiền, phải hôn?". "Dạ... Con cảm ơn nội...". "Ồ kìa...", ông nheo mắt, đưa một ngón tay lên.

Hai ông cháu cùng nhìn lên các cành cam. Chỉ còn loài kiến đỏ hữu ích đang chuyển nhị từ hoa này sang hoa khác. Hương vườn dịu dịu đưa theo cánh ong bay...